

Sygn. akt I CNP 49/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi L. S.A. w likwidacji w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 listopada 2012 r. wydanego w sprawie z powództwa L. S.A. w likwidacji w W. przeciwko Miastu W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2015 r.,

odrzuca skargę i oddala wniosek Miasta W. o zwrot kosztów postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), jest - podobnie jak skarga kasacyjna - środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sąd Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 nie publ.).

W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że obciążający skarżącego obowiązek wykazania, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CZP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZP 57/06 niepubl.).

Tymczasem powódka poprzestała na stwierdzeniu, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, „w szczególności wobec wartości przedmiotu zaskarżenia wynoszącej 49 365 zł i wobec braku podstaw uzasadniających wznowienie postępowania”. Okoliczności powołane przez skarżącą nie mogą zatem być uznane za spełniające wymaganie przewidziane w art. 424¹ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Wniosek Miasta W. o zasądzenie kosztów postępowania skargowego podlegał oddaleniu, albowiem w wypadku odrzucenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie należy się zwrot kosztów postępowania stronie, która w odpowiedzi na skargę wniosła o jej nieprzyjęcie do rozpoznania lub oddalenie, natomiast nie podniosła zarzutu, że skarga powinna być odrzucona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, nie publ.).